

„Máš mě rád?“ zeptala jsem se jako každý večer, jen abych slyšela jeho utvrzení.

„Jo.“

„Jak moc?“

„Moc!“ zahihňal se pobaveně svým dětským hláskem a připomněl mi, proč se ho na to pořád ptám.

„Máš se tam dobře?“

„Jo.“

„Tak můžeme?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ vyhrkl okamžitě můj pětiletý synovec. Živě jsem ho viděla, jak leží s hlavou na polštáři a peřinou přitaženou až k bradě. Vždycky chtěl spát zamotaný jako mumie. „Povíš mi o tom, jak táta zachránil ty stařence kočku?“ zeptal se mě s unaveným, skoro zasněným povzdechem.

Bože, fakt před nimi budu muset přestat říkat „stařenka“. Už bych ani nespočítala, kolikrát jsem Joshovi a Louiemu tu historku vyprávěla, ale vždycky jsem je nechala vybírat, co chtějí slyšet, takže to muselo být nejmíň dvacetkrát. A tak jsem znovu spustila vyprávění o tom, jak Rodrigo v době, kdy jsme bydleli ještě i s mojí nejlepší kamarádkou ve společném bytě, vylezl na strom, aby zachránil kočku naší postarší sousedky. „Ten strom byl vysokánský, Lupínku, myslela jsem, že spadne a zlomí si nohu...“

Kapitola třetí

Měla jsem sto chutí praštit hlavou o volant. Panebože. Na tohle bylo ještě moc brzo. A pokud jsem k sobě měla být naprosto upřímná, na tohle by bylo moc brzo i v poledne. I v šest večer.

„Nemám žádný kamarády,“ pokračoval Josh v tirádě, která trvala už malou věčnost. Stěžoval si, jak nefér je, že musí začít pátou třídu v nové škole.

Už o tom mlel celých dvacet minut. Stopovala jsem mu to.

Dvacet minut, které mi nikdy nikdo nevrátí.

Dvacet minut, které snad budou trvat ještě dalších šest měsíců, co zbývaly do mých třicátých narozenin.

Dvacet minut, během nichž jsem v duchu úpěnlivě prosila všechny svaté o trpělivost. Nebo aby to už skončilo. Aby ho něco umlčelo, cokoli. Bože můj. Ronila jsem neviditelné slzy a uvnitř jsem vzlykala.

Vozila jsem Joshe a Louieho do školy a školky už dlouho, ale za tu dobu jsem si na vstávání před sedmou nijak nezvykla. Pochybovala jsem, že mi to někdy bude připadat snadné. Moje duše plakala každé ráno, jakmile zazvonil budík, potom plakala, když jsem musela Joshe hlídat, aby se probudil, vylezl z postele a oblékl se. Takže poslouchat, jak si teď snad už postě stýská, jak nespravedlivé je muset začínat zase od nuly, na mě takhle po ránu bylo moc.

Abych mu nekřivdila, bylo mi jasné, že muset si hledat nové kamarády je nanic. Ale tahle škola byla lepší než ta, do které chodil předtím, a Josh byl – kromě téhle konkrétní chvíle – ten typ kluka, na kterého jsem mohla být hrdá. Uměl se skamarádit hned, to měl v genech z naší